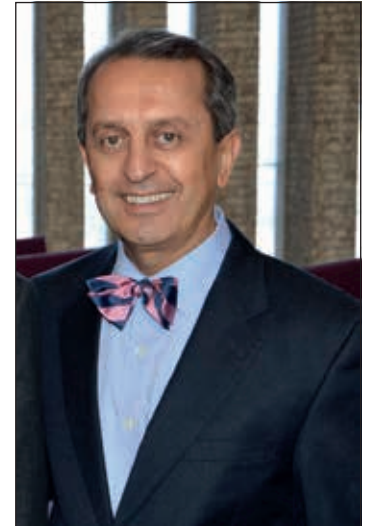

Bijeenkomst met Vrienden van de Mensenrechten in Iran

Dr. Tahar Boumedra,
Voormalig hoofd van het Mensenrechtenbureau van de VN-bijstandsmis-
sie voor Irak (UNAMI) en adviseur van de speciale vertegenwoordiger van
de Secretaris-Generaal van de VN -2009 tot 2012

Dr. Firouz Daneshgari
is een chirurgie-
wetenschapper, professor
en voorzitter van de
afdeling Urologie aan de
Case Western Reserve
University in Cleveland,
Ohio

Dr. MD Zalamy

Goedemiddag, mijn naam is Gerrit van der Meer, ik heb hier geen andere functie dan vriend van mensenrechten. Vanuit die functie ben ik gevraagd deze middag voor te zitten en een beetje in goede banen te leiden.

Nogmaals hartelijk welkom. Ik zie veel gezichten die ik bij eerdere gelegenheden als deze ook gezien heb, hier in Den Haag, in Parijs, in Berlijn of op andere plaatsen, en ik zie ook gezichten die, althans voor mij, nieuw zijn. Dat is allebei goed. Het is goed om te weten dat de mensenrechten, dat het volk van Iran, dat de Iraanse mensen in ballingschap in Nederland trouwe vrienden hebben.

We komen hier niet voor het eerst bij elkaar om informatie te krijgen over de situatie in Camp Ashraf en Camp Liberty. We doen dat met enige regelmaat, al een aantal jaren. In die jaren is de situatie in Ashraf en Liberty niet verbeterd. Integendeel: het is steeds verder verslechterd. Er zijn meerdere, perverse aanvallen geweest en de dreiging van nog meer aanvallen is onverminderd. Ook de situatie in Iran is niet verbeterd. De juiste berichten over een hervormingsgezinde president doen daar niets aan af. De hervormingen zijn voor het Iraanse volk niet merkbaar.

Ik ga u nu alvast verklappen hoe deze bijeenkomst gaat eindigen: namelijk op precies dezelfde wijze als alle vorige bijeenkomsten: dus met de vurige wens, dat de Iraanse vluchtelingen

in Irak, familie van een aantal hier aanwezigen en vrienden van ons allemaal, eindelijk krijgen waar ze recht op hebben: een menswaardig bestaan en een perspectief op een veilige en gezonde toekomst. Voordat we aan dat slot toe zijn, hebben we een zeer boeiend, maar misschien ook wel emotioneel programma af te werken. We beginnen straks met Dr. Boumedra die, als voormalig hoge functionaris van de Verenigde Naties, hier een aantal zaken zal vertellen. Ik zal hem zo nader introduceren en dat zal ik dan in het Engels doen. Vervolgens krijgen we een verhaal van Dr. Firouz Daneshgari. Hij heeft patiënten vanuit Camp Liberty in Albanië behandeld. Het verhaal zal vervolgd worden door Dr. Zelami, ook arts van patiënten uit Kamp Liberty in Albanië.

De eerste spreker is Doctor Tahar Boumedra. Hij was van 2009 tot 2012 hoofd bij UNAMI, de hulpmissie van de Verenigde Naties in Irak. Hij publiceerde verscheidene artikelen en gaf verscheidene lezingen in welke hij, om het zo maar te zeggen, de klokken luidde over de rapporten die naar de Secretaris-Generaal van de VN waren gestuurd. Want die rapporten waren gecensureerd en in elkaar gezet. Hij legde ook een verklaring af, met dezelfde bevinding, voor het Amerikaanse Congres tijdens een hoorzitting. Kort daarna, omdat hij niet langer meer verantwoordelijk kon zijn voor de verzinsels in de rapportage, nam hij ontslag. Ik ben vereerd aan te kondigen: Doctor Tahar Boumedra.

THE HILL

(The Hill is een vooraanstaande Amerikaanse politieke website, gelezen door het Witte Huis en andere wetgevers)

Boumedra is een Algerijnse mensenrechtenactivist die eerder rechten doceerde en als co-redacteur van het African Journal of International and Comparative Law heeft gewerkt, plaatsvervangend secretaris-generaal van de Afrikaanse Society of International and Comparative Law, adviseur van de Afrikaanse Commissie voor Mensen- en Volkerenrechten, redacteur van de Afrikaanse Review of Human and Peoples' Rights en regionaal directeur van Penal Reform International.

Heel erg bedankt voor uw vriendelijke woorden jegens mij.

Dames en heren. Het is me een eer deze middag bij u te zijn om te proberen u mijn bescheiden ervaringen in Irak over te brengen. Ik was aangesteld als UNAMI chef voor de Mensenrechten en als adviseur voor de speciale afgezant van de Secretaris Generaal in Irak. Ik wil proberen heel kort te zijn en mijn toespraak te focussen op de kwestie van de mensen die eerst in Kamp Ashraf woonden en die vandaag de dag vastzitten in Kamp Liberty.

Als chef van Mensenrechten had ik een vrij lange ervaring: als activist en ook als academicus, en voordat ik naar Irak ging, werkte ik 15 jaar in Afrika. Daar was ik bezig met het promoten van de rechtspraak en van mensenrechten. Daar vandaan ging naar het Midden-Oosten en was directeur van Penal Reform International; een organisatie die zorgt voor het hervormen van wetgeving in een eerlijk en doeltreffend strafrechtelijk systeem. Dus voor ik in Irak kwam, had ik het privilege en de kans vele gevangenen te bezoeken in Noord-Afrika en het Midden-Oosten. Dus wanneer ik gevangenen zie, dan weet ik wat goed is en wat er slecht is, en wat ik in Irak zag, dat heb ik nergens anders gezien. En het was mijn baan als chef-de-bureau van Mensenrechten om mensenrechten te promoten en te beschermen in een land dat net uit een oorlog kwam. U kunt zich misschien de situatie voorstellen van een land dat uit een oorlog komt; te praten over mensenrechten, dat is een echte uitdaging.

Maar toen ik in 2009 arriveerde en bezig was een prioriteitenlijst op te stellen, werd ik opgebeld vanuit Kamp Ashraf en werd me gevraagd een bezoek aan Ashraf te brengen. En ik herinner me nog, dat Kamp Ashraf helemaal onderaan stond op mijn prioriteitenlijst, want er zijn grote onderwerpen, in het bijzonder gevangenen in Irak waar mensen 5, 6 of 7 jaar vastzitten zonder beschuldigingen en zonder vervolging. En wanneer zij die detentieplaatsen verlieten, werden ze de volgende dag opgepakt door een andere instantie en teruggezet in de gevangenis. Het is een gruwelijke situatie.

Dus Kamp Ashraf stond onderaan mijn prioriteitenlijst. Maar dat was niet de enige reden dat het onderaan stond. Bij mijn aankomst in Bagdad in de aanstelling tot deze dienst - wanneer je een nieuwe betrekking krijgt, wordt je geïntroduceerd en op de hoogte gebracht van de situatie ter plaatse - werd mij verteld dat ik voorzichtig moest zijn met deze gemeenschap die in Ashraf woonde, want "zij zijn slechteriken", en ik had geen reden om de visie van mijn collega's, die er al voor mij waren, te betwijfelen of uit te dagen. Dus nam ik de opmerking voor wat die was en hield afstand. Maar mijn beroep schrijft voor dat je moet uitgaan van iemands onschuld totdat zijn schuldigheid bewezen is voor

de rechtbank. Helaas maakten degenen die mij introduceerden en op de hoogte brachten, hun besluiten zelf in plaats van de rechtbank, en ze zeiden tegen mij: "Dat zijn gevaarlijke mensen." Ik ging door met het observeren van de situatie, want dat is een onderdeel van mijn functie en ik werd daarvoor betaald. Door de maanden en jaren heen merkte ik, dat alles wat van de Ashrafbewoners afkomstig was altijd klopte, en dat wat van de kant van de Irakezen afkomstig was elke keer fout bleek te zijn! En later gaven zij ook toe: diezelfde mensen die mij iets verteld hadden en probeerden me te misleiden, vertelden mij later dat de situatie anders was. Stukje bij beetje kwam ik tot een vergelijk tussen wat ik zag bij de Ashraf bewoners en dat wat de Irakezen mij probeerden voor te houden. In een vergadering in Jordanië, in Amman, met een lid van de VN en de regering van Irak, zaten we in bespreking over deze kwestie, en de afgevaardigde van de Irakese regering, de Nationale Veiligheidsadviseur was dat, en de Minister van Binnenlandse Zaken zeiden ons daar botweg: "Bespreek wat u wilt, maar wanneer het over mensenrechtenstandaarden gaat, kunt u het vergeten! Wij gaan ons niet houden aan de VN normen voor mensenrechten als het om deze mensen gaat."...

Dit is een serieuze uitdaging! Er is een regering die jou vertelt: "Wij zullen de mensenrechten niet eerbiedigen", maar mijn beroep schrijft voor dat ik moet waarborgen dat een overheid zich daar juist aan houdt, want het reguleren van deze waarden, van de Verenigde Naties, is heel fundamenteel. Het was een enorme uitdaging voor mij, mijn functie en voor de hele missie.

En laat mij u vertellen, ik ben hier in Nederland, en ik was bevoorrecht om in Irak te kunnen werken met en onder de supervisie van een heel nobel mens, Ad Melkert, speciaal vertegenwoordiger van de Secretaris Generaal in Irak, van 2009 tot augustus 2011. Ad Melkert, was in 2010 door al-Maliki, de premier, gevraagd de verkiezing nietig te verklaren toen al-Maliki niet de meerderheid van stemmen kreeg. De premier vroeg hem of de stembus uitslag herteld kon worden. Maar jullie man, Ad Melkert, zei: "De verkiezingen zijn vrij en eerlijk verlopen, en er zal geen hertelling plaatsvinden." Al-Maliki heeft dit Ad Melkert nooit vergeven. Ad Melkert had zijn principes, zijn standpunten, hij gaf geen centimeter toe als het om de beginselen, het principe, ging. En jullie weten het: hij bleef niet, want hij stond voor de waarden van de Verenigde Naties.

Hij bleef niet. Ik bleef evenmin. Want ik realiseerde me, dat voor alles wat ik deed, ik aan het eind van de maand alleen maar mijn salaris kreeg. Ik kreeg mijn salaris, ik werd goed betaald door de VN, en had al de privileges en bescherming van hen. Maar waarvoor?? Nou, eigenlijk om mijn werk juist niet te doen! Er zijn

blijkbaar veel mensen in de VN organisatie die daar werken alleen maar om hun baan te houden; niet om hun werk inhoudelijk te doen. En, zoals ik al zei, ik was zo gelukkig dat ik kon werken onder de supervisie van Ad Melkert die in Irak was om echt zijn werk te doen, hij had te maken met heel veel uitdagingen, deed dat waardig en professioneel. Ik merkte dat waar ik de Irakese overheid adviseerde en zei: "Mensenrechten en de rechtspraak zijn er in uw belang, in het belang van de Irakese overheid, het land heeft deze waarden nodig om weer te verrijzen als een gerespecteerd land tussen de naties", daar wilden zij niet op ingaan, hoewel een moslimland zou moeten staan voor zulke waarden.

Laat mij jullie een simpel voorbeeld geven: Kamp Ashraf stond onder het bestuur van het Amerikaanse leger, d.w.z. de coalitie, en later het Amerikaanse leger, van 2004 tot 2009. In die hele periode kregen wij nooit

klachten van de bewoners van kamp Ashraf over hun humanitaire behoeften, over hoe ze behandeld werden, over hun waardigheid. En op die manier bracht ik het ook bij de Irakese autoriteiten toen zei het werk in verband met Ashraf overnamen. Ik vergeleek: "Hier is een gemeenschap onder Amerikaanse leiding. De Amerikanen zijn geen moslims, maar ze behandelen deze mensen – moslims dus – naar humanitaire maatstaven; als jullie dat ook doen, houden jullie je aan de nationale maatstaven, en zij behouden hun waardigheid. Waarom doen jullie, moslims, dat dan niet? Waarom eerbiedigen jullie niet dezelfde waarden, dezelfde standaarden, voor jullie eigen geloofsgenoten?"

***“Wij willen niet toestaan dat ons geld
besteed wordt aan zaken die geweld doen aan
mensenrechten, die mensen beroven van hun
menselijke waardigheid, hun veiligheid.”***

Het stoorde mij, eerlijk gezegd, om wekenlang bezig te zijn met onderhandelen met de Irakezen om 1 persoon naar het ziekenhuis gebracht te krijgen, een gespecialiseerd ziekenhuis; ik kon een week ruziemaken met het kantoor van de Premier over hoe ervoor te zorgen dat het eten kwam zonder gedoe, zonder dat de helft bedorven was. Ze leverden nl. voedingsmiddelen op een hete zomerdag bij 50 graden Celsius, lieten ze in de zon liggen, tot alles bedorven was. Ik zei dan tegen de Irakezen: "De Amerikaanse soldaten deden dat niet zo. Waarom gedragen jullie je zo? Waarom wil je hen zo vernederen? Ze vragen niet om liefdadigheid in Ashraf. Ze vragen om toegang tot medische zorg, tot benodigheden als water, elektriciteit, brandstof. Ze vragen niet om liefdadigheid, want ze betalen ervoor en ze betalen de marktprijs; waarom ontfangen jullie hen die benodigheden dan? En is dit in dit Nieuw Irak (zo noemen ze het kamp met veel trots!) de norm waar je naar leeft? Dat is heel jammer."

Maar wat mij echt teleurstelde, was de organisatie waar ik voor werkte, de VN. Iedereen weet dat de rechtsstaat en de mensenrechten zwaar beproefd worden door de Irakese overheid. Toch probeerde de VN de andere kant op te kijken, zijn ogen te sluiten, het te doen lijken alsof ze niets hoorden, niets zagen. En wij hebben dat niet tegengehouden. – Ik zeg "wij", omdat ik ook deel was van deze groep. – We gingen zo ver dat we documenten vervalsten, valse rapportages opstelden, en we probeerden altijd het kwaad van de Irakezen tot het minimum te herleiden, en de schuld dan bij de Ashraf bewoners neer te leggen.

Op een dag zei de Irakese overheid: "Wij willen van ze af." En, geloof het of niet, het idee was simpelweg om kamp Liberty en

de bewoners te vernietigen, en om hen onder druk te zetten om naar huis terug te gaan. Dit was het echte doel van deze verplaatsing, want wat gebeurde er uiteindelijk? Er was een probleem, en dat werd van de ene naar de andere plek verschoven. En die plaats, zo wilden we in onze rapporten aan de internationale gemeenschap vertellen, zou: "een plaats zijn waar ze beschermd zullen zijn". Dit is de plaats waar zij weer kunnen genieten van hun fundamentele rechten en vrijheden. We gingen zelfs zo ver dat we foto's verzamelden en de meest aantrekkelijke daarvan – degenen die het meest acceptabel leken – uitzochten, om die aan de diplomatieke gemeenschap en aan de Ashraf bewoners zelf te laten zien, om dan te zeggen "Alles zal daar perfect zijn."... Maar wat we NIET vertelden aan de internationale gemeenschap, en de diplomatieke gemeenschap, was dat wij heel andere bevindingen na onderzoek van de situatie ter plaatse hadden en dat we WISTEN dat dat kamp heel kwetsbaar voor aanvallen was, in het bijzonder voor luchtaanvallen. DAT soort rapporten werden verstopt, niemand hoorde er ooit iets van...

We wisten dat bij het plaatsen van deze mensen in een heel klein gebied (Kamp Ashraf is rond 36 km² en Liberty is om precies te zijn 600 m², dus rond een halve km²) er een probleem zou ontstaan; er moesten 3.400 personen worden verhuisd van een vrij modern, goed georganiseerd stadje naar dit hele kleine kamp. De mensen zouden dan heel dicht naast elkaar komen te wonen. Wanneer er dan een raket in zou slaan, dan zou die zeker mensen raken. Mensen kunnen daar nergens schuilen.

Het zou misdadig van mij zijn indien ik aan zou blijven en deel zou zijn van dit systeem, omdat ik weet dat ik als ambtenaar die daar betaald wordt om mensenrechten te promoten en te beschermen, ik dan onrecht tegen die mensenrechten zou toedekken. Dus nam ik het besluit afstand te nemen van die praktijken en van deze realiteit.

Maar, ziet u, het is niet genoeg om afstand te nemen. Want wanneer je getuige bent van een misdaad en je die verzwijgt, dan ben je, in termen van strafrecht, zelf ook medeplichtig aan die misdaad. Dit is de reden waarom ik ontslag nam en tegen mezelf zei: "Dit is de gelegenheid voor mij, ten eerste, om mezelf te reinigen van deze smerige praktijken. Het is moreel, politiek en legaal een volledige bend. Maar de tweede reden was niet alleen om mezelf te zuiveren, maar ook om een woord van recht kunnen spreken, dat er een heleboel onrecht geschiedt tegen de Ashraf bewoners, die vandaag de Liberty bewoners zijn. En wij logen tegen hen, dus waarom zou ik, als mensenrechtenfunctionaris, verwickeld raken in deze leugens? Zo kwam ik ertoe de Verenigde Naties te verlaten en te zweren een woord van waarheid en recht te spreken, over waar ik getuige van was.

En natuurlijk schreef ik er een boek over, maar het is slechts een heel korte versie van wat ik in de praktijk had gezien. Er bestaat een grote samenzwering tegen deze mensen, en nu wonen ze in Liberty. Er is hen veel onrecht aangedaan, ze hebben veel geleden en veel mensen zijn vermoord. Maar ik kan jullie vertellen: Zonder de druk die wij uitoefenen - JULLIE druk, mijn druk, de druk van iedereen, zonder deze druk - zouden de bewoners van Liberty uitgeroeid zijn.... Heel veel zouden er zijn gedood. Nu spreken we overal, ik schrijf en heb getuigd in het Congres, bij de VN in Genève, overal, en zeg: "Het is fout wat deze mensen is aangedaan."

Dus nu zien we een paar lichtpuntjes, nu is er perspectief. De Verenigde Naties hebben een nieuwe speciale afgezant van de Secretaris Generaal aangesteld voor de Ashraf bewoners, voor Kamp Liberty. Ik denk dat dit een vooruitgang is, hoewel het nog niet genoeg is. Maar het is een goede stap voorwaarts. Het feit dat zij nog in

Liberty zijn, dat ze nog naar het ziekenhuis kunnen gaan – met veel moeilijkheden natuurlijk – en behandeld worden, dat is weer te danken aan druk die groepen als jullie groep uitoefenen, druk van de internationale gemeenschap die nu weet van deze zaak. Nu hebben ze zeker vers voedsel. Maar het is onvoldoende. Het is een kwestie van waardigheid, deze mensen hebben het nodig dat hun menselijke waardigheid beschermd wordt!

Waarom zou de Verenigde Naties hen dingen toezeggen waarvan ze weten dat ze niet te realiseren zijn? Er was hen beloofd: binnen een half jaar zijn jullie weg uit Liberty. Nu is het meer dan 2 jaar later... Dit is duidelijk een misleiding. Als u mij vraagt: "Wisten jullie dat dit zo lang zou gaan duren?", dan zou ik u gezegd hebben: "Ja, dat wisten we." We weten dat het een zaak van heel lange adem is. Door deze pressie, enerzijds op de Verenigde Naties en anderzijds, op de internationale gemeenschap als geheel, inclusief de Iraakse overheid, is het belangrijk dat deze mensen Irak kunnen verlaten en elders asiel zoeken.

We moeten oproepen tot gerechtigheid voor deze mensen en ik ben echt heel blij te zien dat er groepen zijn zoals u, die echt verandering teweegbrengen. Veranderingen ontstaan, als u weet dat zulk onrecht bestaat, dat met uw eigen belastinggeld is betaald! Als belastingbetalers in een democratische samenleving, heeft u het recht om te zeggen: "Wij willen niet toestaan dat ons geld besteed wordt aan zaken die geweld doen aan mensenrechten, die mensen beroven van hun menselijke waardigheid, hun veiligheid." Als ieder van u, uw stem verheft en u samen NEE zegt tegen onrecht, NEE tegen de schendingen van mensenrechten en straffeloosheid, weet ik zeker, dat u als klein maar gul land een heel krachtige stem heeft, speciaal m.b.t. democratie, mensenrechten en rechtsstaat. Want ik heb in mijn werk te maken gehad met mensen uit Nederland in al die tijd dat ik in Afrika werkte. En ik ben heel blij in Nederland te zijn, wetende dat het uw geld in deze zin waard is te besteden aan de verdediging van wetshandhaving, voor mensenrechten en democratie. U heeft dat al gedaan. En het is gebleken dat het werkte bij programma's in Afrika, betaald met belastinggeld, Nederlands belastinggeld, en het maakte echt verschil, de ondersteuning bevorderde echt de waarden, menselijke waarden. Laat ons hetzelfde doen voor Kamp Ashraf, voor Kamp Liberty. Want de waardigheid van deze mensen moet hersteld worden, hun vrijheid moet hersteld worden, ze moeten uit dat kamp weg, en dat zal uiteindelijk – daar vertrouw ik op – gebeuren.

Gerrit van der Meer:

Dank u, dat was een heldere inkijk in de complexiteit van de internationale diplomatie.

Dr. Firouz Daneshgari

Hartelijk dank dames en heren. Het is werkelijk een eer om hier te zijn.

Ik moet mezelf kalmeren na de video die we net zagen; dat is echter de realiteit van het leven van de meerderheid in Iran deze dagen. Een woord van verzet tegen de barbaarse wetten van deze regering wordt geconfronteerd met dreiging van ophanging en eliminatie. En dat is een realiteit van alle Iraniers, die nu hier leven.

Ik ben zo dankbaar om hier te zijn onder de vrienden, de mensen met wie ik kan communiceren in een derde taal. Ik spreek geen Nederlands en u spreekt geen Farsi, maar we delen een passie, een passie voor wat niet had mogen gebeuren en niet verder mag gebeuren, zolang wij leven. Dit brengt mij eigenlijk tot Nederland. Ik ben hier meerdere malen geweest bij mijn collega prof. Rashid uit Rotterdam ivm met mijn professionele leven.

Ik ben vereerd om naast prof. Boumedra te zitten en ik bewonder hem voor zijn werk van de afgelopen jaren, voor

zijn zuivere geweten en zijn juiste gevoel voor gerechtigheid. Hij vertelde mij net dat hij de internationale rechtbank in deze stad, Den Haag, sinds 1980 vele malen heeft bezocht. Zijn zuivere geweten plaatst hem hier samen met mij op dezelfde bank vandaag.

Deze stad doet me ook denken aan de historische band met het land waar ik geboren ben. Zoals u weet kwam dr. Mossadeq hier in de vroege jaren 50 naar uw beroemde rechtbank om te vechten voor het recht van de Iraanse mensen om hun olie zelf te beheren.

En nu zijn we hier bij elkaar om te vechten voor een andere zaak. Om te vechten voor de vrijheid en de minimale levensstandaard en bescherming van de mensenrechten voor mensen die voorop staan in de strijd voor vrijheid in Iran. Zij zijn de mensen die nu gevangen zijn in Kamp Liberty.

Laat ik nu iets over mezelf met u delen. Ik ben geboren in Iran, ik behoor tot een middenklasse traditioneel gezin, mijn ouders kwamen uit Azerbeidzjan, in het noordelijke deel van Iran, en ik studeerde medicijnen. Ik maakte de veranderingen tijdens de revolutie in de late jaren zeventig mee.

Dus ik was op straat toen Khomeini naar Iran kwam en binnen enkele maanden was ik getuige van de verandering, de verandering van beklemming en verstikking van de zeer korte levensduur van de vrijheid van de mensen, die zij zelf verkregen hadden door de offers die ze gegeven hadden in de opstand tegen de Sjah.

Ik werd in 1980 gearresteerd, in de gevangenis gezet, gemarteld, tot ik geen huid meer op de zolen van mijn voeten had en was getuige van wat nooit is verteld aan de buitenwereld wat er in Iran achter de muren van de gevangenis gebeurt.

En ik zal u een zeer persoonlijk verhaal vertellen dat ik nog niet eerder aan een groep verteld heb. Toen ik door hulp van smokkelaars uit Iran naar Duitsland vluchtte, werkte mijn broer, die was opgeleid in de Verenigde Staten, voor BMW in de stad Dachau.

Op een dag vertelde hij me dat daar een concentratiekamp was geweest. Waarom ga je dat niet een keer bezoeken? En dat deed ik. Hoeveel van jullie zijn daar wel eens geweest?

Case Western Reserve University
Afdeling Urologie
Cleveland, Ohio, Verenigde Staten

Professor en afdelingsvoorzitter
Directeur van de subfaculteit Urologie Universiteitshospitaal

Biografie

Dr. Firouz Daneshgari is chirurg en hoogleraar met klinische en laboratorium expertise op het gebied van aandoeningen van de lagere urinewegen, waaronder bekkenbodempstoornissen (FPFD) bij vrouwen en onderliggende doodsoorzaken (UCOD). In het afgelopen decennium werd zijn research onafgebroken gefinancierd door de National Institutes of Health en andere financieringsinstanties.

Hij is een van de toonaangevende wetenschappers op het gebied van FPFD en heeft in 2007 de Zimkend Award gekregen van de Vereniging voor Urodynamica en Vrouwelijke Urologie wegens zijn "voortdurende en uitmuntende bijdrage en toonaangevendheid op het gebied van urodynamica en mictieklachten." Zijn werk richt zich op fundamentele en translationale research projecten in verband met FPFD en de urologische complicaties van diabetes. Het werk aan FPFD is met inbegrip van laboratorium en translationeel werk inzake lagere urineweg dysfuncties, waaronder modellen van stressgerelateerde urine-incontinentie, verzakking, interstitiële cystitis, neurogene blaasproblemen, en waardebeoordeling van afferente autonome functies van de blaas.

Daarnaast heeft Dr. Daneshgari verschillende klinische studies met betrekking tot FPFD geleid of eraan deelgenomen en hij heeft meer dan 30 gepromoveerde post-doctorale collega's begeleid. Hij werkt actief mee en heeft onlangs subsidieaanvragen ingediend samen met de meeste researchers die aan dit fellowship programma deelnemen.

De centrale plaats die werd gebruikt als de keuken van het concentratiekamp is nu omgebouwd in een museum. Dit was begin 1984. Ik liep door het museum en keek met onschuld naar de foto's. In het midden van de bezichtiging stond ik even stil en zei tegen mijzelf: "Wow, deze gevangenen hadden een goed leven hier". Binnen een fractie van een seconde vroeg ik mijzelf af: hoe komt het dat ik dit dacht tijdens het zien van de foto's van het leven van de gevangenen in Dachau. Ik realiseerde me dat ik hun gevangenschap automatisch vergeleek met hetgeen ik mij herinnerde van het leven in de gevangenis van Khmeini. Ik was aan het vergelijken, mijn hersenen vergeleken dat deze mensen uit het gebouw konden lopen en het licht konden zien. Ik heb tijdens mijn gevangenschap nooit het licht gezien.

Toen ik wegging uit Iran, sprak ik met mezelf af, zoals prof. Boumedra zei, dat ik Iran niet zou verlaten om op zoek te gaan naar een beter sociaal of economisch leven; ik verliet Iran omdat ik mijn waardigheid wilde redden als mens. Ik herinnerde me dat ik mezelf zei dat het niet uitmaakt wat er gebeurt, het niet uitmaakt of ik vloeren schrob of vakken vul in de winkels, of de afwas doe, ik zet deze stap voor mijn waardigheid. Ik beloofde mezelf dat ik nooit zou vergeten wat ik heb achtergelaten, vandaag en tot het einde van mijn leven zal

ik ervoor vechten. Dus daarom ben ik hier.

Eind jaren 80 ging ik naar de Verenigde Staten omdat mijn vader werd omgeschoold, mijn broers werd omgeschoold en mijn familie bij elkaar was in Chicago. In de late jaren 80 werd ik opgebeld door mensen in Irak, Iraanse dissidenten, die naar daar naar toe waren gegaan, en hulp nodig hadden bij de opbouw van kamp Ashraf. Zij hadden medische hulp en middelen nodig.

Dus ik ging er heen en bracht een jaar daadwerkelijk in Irak in Kamp Ashraf door en ik leefde met veel mensen samen; sommigen van hen leven nog, velen van hen niet meer, en ik hielp hen om daar een kleine medische faciliteit op te bouwen. Ik was getuige van de burgerlijke relatie die de groep had met de Iraakse samenleving. De artsen werkten samen en wisselden hun informatie onderling uit. Ze konden gelukkig buiten hun vaderland wonen in een maatschappij waar de Iraakse samenleving hun aanwezigheid had aanvaard en ze leefden een vrij leven en dit was een zeer duurzame situatie.

Ik heb dr. Boumedra vandaag voor het eerst persoonlijk ontmoet, en herken veel van wat hij net vertelde. Zoals u weet werd Kamp Ashraf in de afgelopen 10 jaar, sinds 2003, afgesloten voor de buitenwereld, dus er werd niemand toegelaten, inclusief mijzelf, ondanks de verontrustende berichten dat de situatie daar steeds slechter werd. Ik heb mijn best gedaan om via Artsen zonder Grenzen of andere "niet-regerings organisaties" (NGO's) te proberen of we toegang konden krijgen. Zoals Dr. Boumedra al aangaf: ik weet niet wie daar achter zat, maar het antwoord van de directeur van een artsenorganisatie voor mensenrechten in New York, die dergelijke humanitaire bezoeken behandelde, was duidelijk negatief. Hij zei mij telefonisch: "Luister, doe geen moeite, wij gaan niet naar Irak, we kunnen niet naar Irak."

Maar een jaar geleden, door de vrijgevigheid van de regering van Albanië, kwam een aantal mensen naar Albanië en werd ik opnieuw gevraagd om hulp te bieden. Zoals ik altijd heb gedaan, als er een oproep tot hulp kwam, liet ik alles wat ik had voor wat het was, want dit is de prioriteit in mijn leven, en ik ging naar Tirana.

Wat ik daar in Tirana aantrof was het resultaat van 10 tot 12 jaar gevangenschap in Kamp Ashraf! De mensen die ik meer dan 20 jaar geleden had ontmoet, waren twee keer zo veel verouderd als ik, hadden hun zicht verloren, liepen kreupel met gebroken ruggen, gebroken knieën en benen die nooit zijn geheeld.

Ik werd me ervan bewust dat er een diepere laag van schending van mensenrechten is en dat is het onthouden van medische zorg; hen werden water en voedsel ontegd, en dit is een nieuw onderdrukkingsmiddel van mensen als Maliki en zijn meesters in Teheran.

Sommige van deze mensen daar waren vrienden van mij. Een voorbeeld hiervan is een oud klasgenoot van mij die in Teheran medicijnen studeerde. Ik wist niet dat hij daar was, we schudden elkaar de hand natuurlijk, maar hij zag eruit als een tachtigjarige man. Hij haalde een foto tevoorschijn en zei: "Herinner je je deze mensen nog?" Het was een foto van alle studiegenoten van de jaren 80-90; ons studiejaar bestond uit ongeveer 110 studenten. Hij liet de foto zien en zei: "Weet je wie er nog leven? Wij zijn nu tussen de 40 en 50 jaar, we zijn nog niet 80 of 90, maar minder dan 10 van ons zijn nog in leven."

En dit waren studenten geneeskunde in Teheran die echt het neusje van de zalm waren, omdat universiteiten beperkt waren, in ieder geval op het moment dat ik ging. En echt het hoogste niveau van de studenten werden alleen maar aangenomen. Dus dit waren geen gewone mensen.

Nadat ik mijn emoties had verwerkt, moest ik nu aan het werk.

Er zijn nu meer dan 200 mensen in Albanië en de lijst met medische behoeften die zij hebben varieert van dringend tot chronisch. Dus de eerste vraag was om degenen die urgent hulp nodig hadden te stabiliseren en we hebben ons best gedaan, maar tot nu toe hebben we al drie mensenlevens verloren. In twee gevallen was ik zeer nauw betrokken bij de slachtoffers en een daarvan overleed net twee weken nadat ik daar afgelopen augustus was. Deze mensen waren duidelijk en zonder twijfel slachtoffer van medische onthouding. Dat kon ik duidelijk door de feiten concluderen.

De eerste persoon was Mohamad Reza die een niertransplantatie had gekregen in Irak. Een van de andere Ashraf bewoners had zijn nier aan hem geschonken. Dus een nier ontbrak en iedereen in Kamp Liberty wist dat. Toen hij aankwam in Albanië was zijn nierfunctie extreem laag. Als je het creatinine gehalte van het gezonde lichaam "1" neemt, en je met een gehalte van "9" dood bent, had hij een creatinine gehalte van 7 tot 8. Hij had gedurende die tijd een zekere mate van koorts, maar ook na overleg met onze collega's in Albanië konden we niet achterhalen wat de koorts veroorzaakte, en enkele weken daarna overleed hij. Hij was begin 50.

Dit zijn dingen die normaal niet zouden gebeuren in dit land, in geen enkel land waar een minimum medische dienst is.

De tweede overledene was Roya. Roya was eind 40, ze had hoofdpijn en ze bleek een snel groeiende tumor te hebben en moest onmiddellijk geholpen worden. Maar alles werd steeds uitgesteld.

En weer dankzij de regering van Albanië, na het nodige papierwerk dat gedaan moest worden en handtekeningen, die nodig waren om te bewijzen dat dit echt een ernstig zieke patiënte is, en ze zal sterven als we niet snel zijn, werd ze uiteindelijk in Albanië opgenomen. Binnen twee uur nadat ze daar was aangekomen werd ze al door een ambulance afgehaald en geopereerd, maar de tumor was al te groot geworden om er nog iets aan te kunnen doen.

Dus dit soort vertragen zorgen ervoor dat er, naast degenen die direct zijn gedood door kogels, overleden zijn door humvees, enz, zeker 19 mensen in de laatste drie, vier jaar zijn overleden. Alleen maar simpelweg vanwege zulke gevallen.

Zij willen zo'n hoge druk uitoefenen op deze mensen, hun leven zo ondraaglijk maken, zodat ze opgeven.

Ik ging naar Albanië om wat ik geleerd had te gebruiken voor de gezondheid van deze mensen. Ik werkte in het ziekenhuis dat in Albanië wordt genoemd het 'Amerikaans Ziekenhuis in Albanië', een zeer ruimhartige groep mensen. Ze hebben het grootste deel van de zorg voor deze mensen in Albanië op zich genomen.

In de loop van de afgelopen paar maanden, en ik ben er nu drie of vier keer geweest, zijn er meer dan 600 medische procedures voor deze 200 mensen geweest. Dus ik kan u de ernst van de medische behoeften vertellen. Daar is het net een dor land, je denkt dat je een waterput kunt slaan en dan moet er een tweede, derde, vierde komen.

En nog steeds zijn wij er niet. Als ik de 200 mensen hier breng, zult u zien dat er nog een groot verschil bestaat tussen de behoeften die zij hebben in vergelijking met de behoeftes in de westerse landen, waar een acceptabel niveau, een normaal menswaardig niveau bestaat. Weet u, ik hoef hier niet twee maanden te leven met kiespijn totdat de infectie mijn leven ruïneert.

Maar over het algemeen denk ik dat 2013 om een aantal redenen een zeer goed jaar was.

Voorafgaand aan 2013 was het onmogelijk om hulp te krijgen voor Kamp Ashraf, absoluut onmogelijk en nu begrijp ik weer, na het beluisteren van de rede van dr. Boumedra, dat hulp niet toevallig, maar opzettelijk werd geweigerd. Alles werd geboycotteerd, van New York en het ministerie van Buitenlandse Zaken, tot aan de Iraakse regering.

Wat Albanië voor ons heeft gedaan, is denk ik, dat het voor ons een plek heeft gerealiseerd waar we heen kunnen gaan, waar ik naartoe kan gaan. Daarom zei ik in het begin als ze me in Albanië zeiden: oh, wat bent u aardig dat u dit doet! dat ze alles verkeerd begrepen, dat dit niet een geluk voor HUN is, maar een geluk voor MIJ, dat ik iets DOEN kan. Dit is de kans waar ik de afgelopen tien jaar naar op zoek was.

Albanië, waarvan het geen geheim is dat het land arm is, heeft een zeer trots volk, dat probeert zijn best te doen om zich te ontpoppen na ik weet niet hoeveel decennia van dictatuur die ze 50 jaar geleden geleidelijk en krachtig omver wierpen. Maar ze zijn erg gul in hun houding en in hun steun. Zij hebben ons nieuwe mogelijkheden gegeven, die onder de bescherming van groepen zoals u staat. Want ik zie het zo, dat de reden dat ik daar naartoe kon gaan, is dat u deze mensen heeft ondersteund. En dat maakt het voor mensen zoals mij mogelijk om er te doen wat we kunnen doen.

Ik ben zeer optimistisch dat 2014 ons meer mogelijkheden zal bieden om te helpen, van wat ik heb gezien in Albanië. Ik wil u niet vervelen met gruwelijke beschrijvingen van wat er is gebeurd met deze mensen. Dit is een slechts een kleine steekproef, een stipje van wat er in Liberty gebeurde.

Ik had versnipperde communicatie met mijn vriend dr. Wahid in Liberty over wat daar nu gebeurt door deze grove schending van de mensenrechten: het dagelijks tegenhouden van hulp. Het krijgen van een aspirine is als een strijd, ik overdrijf denkt u, maar de medische zorg die ze nodig hebben, het eenvoudigste wat ze nodig hebben wordt verhinderd. Bewoners weggen, zoals dr. Wahid zegt: "We hebben een emmer water nodig en ze geven ons zelfs niet eens een druppel of : ze laten ons lijden voor een druppel die we nodig hebben."

Ik hoop met het beschermende schild dat groepen als u in uw land in Europa biedt, u ons in staat zal stellen om dit kleine zaadje dat geplant is in Albanië, een beetje zal uitgroeien, hetzij in Albanië zelf of hopelijk ook in andere landen. En dit is echt, naar mijn idee, als een kaars van hoop om het medische personeel te helpen.

Ik ga nu stoppen en ik ben blij dat ik heb kunnen vertellen welke medische behoeften, humanistische behoeften er zijn. Een keuken? Ja, iemand vroeg me of er een keuken nodig is om mee te beginnen. Er zijn niet alleen medische

behoeften, maar ook moet er voor de algehele gezondheidstoestand van de bewoners veel worden gedaan.

Nu hebben ze een plek waar ze naar buiten kunnen gaan en lichamelijke oefeningen kunnen doen. Er is een prachtig landschap naast de plek waar ze zijn, heuvelachtig eigenlijk. Onderaan een van de heuvels liggen drie leden van hen begraven. Dus er is een klein excuus als ik erheen ga om te sporten: dan ga ik daar naartoe om mijn respect voor hen te tonen.

Toespraak mevrouw dr. Zalami

Hallo! Ik ben zeer vereerd om hier te mogen zijn!

Ik richt het woord tot u niet met 'dames en heren' maar met 'vrienden', want wij zijn vrienden. Ongeveer zes maanden geleden ben ik in Amsterdam geweest voor een medische bijeenkomst, die twee weken duurde en daarbij heb ik de kans gehad

Nederlandse mensen te ontmoeten. Zij waren heel aardig, heel vriendelijk en ook heel lang! Zij gaven mij het gevoel dat ik hier thuis ben en daarom richt ik mij nu tot u als 'vrienden'.

Ik ben afkomstig uit Albanië en werk in Albanië. Albanië is een klein land in de Balkan dat gedurende een periode van vijftig jaren flink heeft geleden onder repressie en onderdrukking. Dat verklaart ook waarom wij ons verwant voelen met de Iraanse gasten. En zij voelen zich comfortabel in ons land, onder andere ook omdat wij een land zijn waarin mensen met verschillende religies samenleven. De moslims zijn de grootste groep.

Maar dat is niet alles. Het is ook zo dat allen, Christenen, mensen met een orthodox geloof en moslims, al gedurende een lange periode in de geschiedenis van Albanië goed met elkaar omgaan. Er zijn onderlinge huwelijken en vriendschappen tussen de verschillende religies en dat zegt iets over de mentaliteit van onze mensen. Zij kunnen heel sociaal zijn en empathie voelen voor anderen. Vanwege de armoede in mijn land begrijpen wij

ook andere mensen die onder armoede hebben geleden.

Ik ben een dokter en ik ben werkzaam voor het 'American Hospital'. Ik ben neuroloog en heb de kans gehad om een groot aantal Iraanse patiënten te zien. Om eerlijk te zijn, ik wist in eerste instantie niet zo heel veel over Iran.

Ik heb mijn eerste drie patiënten uit Iran gezien en bleef maar bezig met het maken van notities in het medisch dossier. Ik heb tegen mijn collega gezegd dat ik drie patiënten heb gezien en dat zij samen wel veertig ziektes hadden. De volgende dagen zag ik nog meer patiënten en zij waren nog zo jong om al zo veel medische problemen te hebben en ook zo jong om die specifieke ziektes te hebben.

Ik wil graag een aantal van de verhalen met u delen zonder de namen te noemen – want dat is medisch geheim – en vertellen over de indruk die deze patiënten op mij hebben gemaakt als dokter en ook als vrouw.

Mijn eerste patiënt was een patiënt met 'multiple sclerose'. Dat is een ernstige progressieve neurologische aandoening, die mensen al op jonge leeftijd kunnen hebben. En ik heb haar geschiedenis gezien. Zij heeft veel aanvallen gehad, waarbij ze soms wel en soms niet is behandeld. Maar ze is een sterke, dappere vrouw. Na een aanval werd ze naar ons ziekenhuis gebracht. Ze had een vertroebeld zicht en ze kon beide benen niet bewegen. Wij begonnen met de behandeling en de tweede dag vroeg ik haar hoe het met haar gezichtsvermogen was. 'Ik wil geen zicht, ik wil bewegen', zei ze tegen mij.

'Je zult weer kunnen bewegen, maar je hebt fysiotherapie nodig', zei ik tegen haar. 'Nee, ik wil zelf weer proberen te bewegen', heeft ze geantwoord. En ik was onder de indruk omdat mijn andere Albanese patiënten met multiple sclerose zulke gedepimeerde gedachten hebben. Zij zeggen dat de ziekte niet voor jonge mensen is en maken verwijten over hun ziekte aan alles en iedereen, familie, de maatschappij, God en de medici. En ik heb hier een vrouw, die nog veel meer heeft geleden en zij zegt dat zij gaat vechten tegen de ziekte en wil lopen.

Een andere patiënt, die indruk op me heeft gemaakt en me ook een beetje bang heeft gemaakt vanwege zijn geschiedenis, was een man in de veertig, die erover klaagde dat hij dingen vergat. Ik heb hem vragen gesteld en hij vertelde mij dat hij tweeënzeventig dagen in de gevangenis heeft verbleven zonder eten en zonder drinken en dat iemand hem met een hamer op het hoofd heeft geslagen. Ik had een neurologenhamer in mijn handen en

ik durfde niet te bewegen, toen ik hoorde dat iemand hem in de gevangenis in zo'n toestand heeft achtergelaten, in de kou, zonder eten, zonder drinken en hem ook nog op het hoofd heeft geslagen. Ik wist niet wat ik tegen hem moest zeggen en daarom vroeg ik maar hoe hij was ontsnapt. Hij was ontsnapt met de hulp van een vriend en achtergelaten ergens in de buurt van de grens. En alleen door het lot heeft iemand hem in ernstige toestand gevonden.

En na zoveel jaren vertelt hij me dat hij delen van zijn herinneringen mist. Hij zegt niet dat hij slaapstoornissen heeft of depressief is of dat hij hele slechte herinneringen heeft of nachtmerries, nee, hij heeft alleen die relatief kleine klacht, die voor hem en voor mij niet klein is, maar in het grote aantal klachten dat hij zou moeten hebben heeft hij het alleen daarover.

En dan was er een jonge vrouw, die op de leeftijd van acht jaar waarschijnlijk een infectie aan de hersenen heeft gehad. Destijds is geen diagnose gesteld, maar later zijn symptomen zichtbaar geworden. Een van de symptomen was problemen met emoties en in verband daarmee heeft zij zware medicatie gehad met antipsychotica. Op zeer jonge leeftijd is zij geconfronteerd met Parkinsonisme ('Parkinsonian syndrome'). De ziekte van Parkinson en Parkinsonisme zijn twee verschillende dingen. Bij de totstandkoming van de ziekte kan (verkeerd) medicijngebruik een rol spelen. Ik heb met een collega, een psychiater, over haar gesproken en we waren het erover eens dat zij niet had moeten worden behandeld met zulke zware medicatie.

Het aantal ziektegevallen van patiënten, die naar ons ziekenhuis zijn gekomen, was heel hoog en dat heeft me verrast. Ik heb tegen de medische vertegenwoordigster van de Iraanse gemeenschap in Albanië gezegd dat of iedereen ziek is of jullie hebben alleen de zieken hierheen gebracht. Bij tweehonderd patiënten is sprake van ongeveer vierhonderd tot vijfhonderd ziektes.

Zij heeft mij uitgelegd dat de meest zieke mensen naar een veiliger plaats zijn gebracht. Dat lijkt mij een bewijs van de opofferingsgezindheid, want wij zijn allemaal op zoek naar vrijheid, maar het is de menselijke natuur om ook aan jezelf te denken. Als er een boot is, die maar een plek heeft, en we zijn met zijn tweeën, dan zijn we toch ook geneigd aan onszelf te denken. Maar nee, zij lijden zo veel en incasseren zo veel en tonen zich zo opofferingsgezin. En dan hun kamp, ik begrijp niet dat het kamp de naam 'Liberty' heeft, het is een gevangenis! En zij die in het kamp blijven lopen het risico te worden vermoord.

'American hospital' is een particulier ziekenhuis in Albanië, het meest belangrijke particuliere ziekenhuis. Maar uit humanitaire

overwegingen en omdat wij hun opofferingen hebben gezien, hebben wij onze hulp aangeboden. Ik ben slechts een dokter, maar er zijn heel veel doktoren, die deze mensen graag willen helpen en samen doen we ons best.

Uiteraard is Albanië zelf ook een arm land en heeft het een democratie, die jong is en nog niet zo bloeit als wij zouden willen. Maar het is een voorbeeld, in een klein land kunnen er mensen zijn die zelf niet veel hebben maar toch een ander land willen helpen. Hopelijk kunnen jullie dat ook, jullie hebben meer rijkdom dan wij.

Ik was onlangs aanwezig bij een bijeenkomst, in feite een concert, die was georganiseerd om de cultuur van beide landen te laten zien. Ik was onder de indruk van een zanger, een hele goede zanger, die Iraanse liederen zong. En ik zag mijn patiënten, met ernstige ziektes, en ze stonden allemaal en zongen luidkeels voor hun land.

Ik heb zelf mijn land niet verlaten vanwege de terreur van een dictator. Misschien nemen wij nu de vrijheid te veel voor vanzelfsprekend aan en de rechten die we hebben. En wij hebben de mensenrechtensituatie voor deze mensen gezien, die op een 'horror movie' lijkt. En we hebben politici die onze gevoeligheden gebruiken of misbruiken en onze pijn en onze hoop en met projecten komen die soms vooral op luchtballonnen lijken.

Met een paar mensen kun je al een verschil maken. Maar beter zou zijn, met veel, met veel mensen kun je het verschil maken in deze wereld. Met een paar is het moeilijker, een paar mensen kunnen worden omgebracht. Met veel is beter, omdat we verschillende kleuren hebben, verschillende opleidingen, verschillende dromen.

Maar één droom is de meest belangrijke droom, de droom die iedereen heeft. De droom om een familie te hebben, een huis, werk, kinderen en om je kinderen op te zien groeien. Dat is de droom en het gaat niet alleen om het helpen met medische zorg of met het geven van voedsel, het gaat erom dat zij hun vrijheid willen. Vandaag, toen ik opstond om naar Amsterdam te reizen, keek ik naar mijn huis en dacht 'er is geen plek zoals thuis'. Voor hen is er geen thuis in hun eigen land.

Je kunt ze vorstelijk behandelen, maar wat ze echt willen is om hun land terug te krijgen. We kunnen ze helpen om zo goed mogelijk gezond te zijn, met eten en om in leven te blijven, maar de meest belangrijke hulp die we kunnen geven is om onze stem te verheffen en te bewerkstelligen dat ze naar hun huis in hun eigen land terug kunnen keren om te genieten van de vrijheid die ze verdienen.

Ik heb de beelden gezien van mannen en vrouwen, jongens en meisjes, die hun leven hebben verloren. Ik was geschokt. Er zijn er heel veel die zijn vermoord. Mijn patiënten zijn gemarteld, vrouwen zijn verkracht, alles is ze onthouden en toch, wanneer ze naar je kantoor komen, glimlachen ze. Ze behandelen je nog steeds vriendelijk en zijn niet boos op de wereld, nee, ze houden van de wereld. En, als iemand van ons iets kan doen, laten we het doen. Soms denk ik dat ik de politici altijd zal haten, omdat het mij lijkt dat ze veel praten en niets doen. Politiek, altijd kiezen we, afgevaardigden, een regering, laten we proberen zo te kiezen dat we een positieve invloed hebben op de toekomst.

Als dokter vraag ik jullie, indien mogelijk help deze mensen met medische kwesties, niet alleen met medicijnen maar mogelijk ook bij ziektes die niet kunnen worden behandeld in ziekenhuizen in arme landen. Nederland is een van de meest ontwikkelde landen in de medische zorg, voor neurologie weet ik dat zeker, voor andere onderdelen minder.

Ik heb gesproken als een dokter, die veel heeft gezien. Ik ben neuroloog en ik heb veel verschrikkelijke ziektes gezien, van hersenbloedingen tot hersentumoren, beroertes, Alzheimer en Parkinson. Maar soms hebben de Iraanse patiënten twee of drie van deze ziekten tegelijk en op een jonge leeftijd. En ze hebben geen steun, hebben niemand die zegt 'we gaan een wandeling maken' of 'ik koop bloemen voor je'. Maar toch hebben ze kracht en vechten voor hun leven.

Een van mijn Iraanse patiënten wandelde mijn kantoor uit en een Albanese patiënt kwam naar binnen. Zij hadden dezelfde ziekte. Mijn Albanese patiënt klaagde volop. Ik zei: heb je de patiënt gezien die wegging? Hij heeft dezelfde ziekte, ik ben onder de indruk hoe jij de ziekte ziet en hoe hij de ziekte ziet. En mijn Albanese patiënt vertelde me dat hij een familie heeft, drie dochters, twee zonen, neven en nichten die hem steunen.

Vanuit een menselijk perspectief zeg ik dat ik nooit in mijn leven mensen heb gezien die op zo jonge leeftijd al onder zo veel ziektes lijden maar toch zo'n geweldige kracht hebben.

Ik ben onder de indruk en deze reis naar Amsterdam heb ik ook voor hen gemaakt, voor het respect van mijn patiënten. Ik ben het ze verschuldigd.

Dank u wel.

Bloemen voor inzet en verjaardag van dhr. Van der Meer

Dankwoord voor bijzondere inzet en support van dhr. Baker en mw. Els Mastenbroek

Er was veel belangstelling voor de informatie over de mensenrechten situatie in Iran die beschikbaar was op de tafel.

Woot van de redactie:

De vierde uitgave van dit herinneringsmagazine begin ik met het uitspreken van een woord van waardering voor u allen.

Uw diepgaande betrokkenheid bij verandering is de 'hefboom' met behulp waarvan we iets nieuws kunnen creëren en die een ongeëvenaarde kracht heeft en bovendien mooi is en zeer effectief.

Binnen de context van deze solidariteit kunnen wij weerstand bieden tegen het "onvermijdelijk" lijkende machtsevenwicht met eerlijkheid en opofferingsgezindheid en kunnen we in de

richting gaan van de menselijke samenleving die in onze ogen zou moeten bestaan. Miljoenen uren kunnen en moeten worden aangewend ten behoeve van verandering op dit pad naar vrijheid, mensenrechten en rechtvaardigheid en wij verdienen dit dan ook.

Wij vormen een ketting bestaande uit mensen met daadwerkelijk liefhebbende, verantwoordelijke en gepassioneerde harten, die, buiten hun persoonlijke belangen, voortvarend invulling geven aan hun menselijke verantwoordelijkheden ten behoeve van hen die in nood zijn.

Ik spreek hier mijn dank uit voor de oprechte bijdragen van Bep, Peter, Albert, Ferry, Willem, Iman en Martijn bij het opstellen van de teksten en ... voor de totstandkoming van dit magazin.

de heer Pols
het was zeer interessant, alles te horen en gezellig in uw sfeer te zijn

Rijssenbeek
boeiende inleidingen, aangrijpend. jammer dat de microfoon niet altijd werkte. grote gastvrijheid, aandacht voor uw gasten. goed dat er meer bekendheid gegeven wordt aan de penibele situatie in ashraf en liberty

mevrouw Overveem
mijn kennis van de situatie in Iran is iets minder gebrekking door de interessante wijzigingen en verder, de organisatie was geweldig

W. Markus
een zeer instructieve middag soms wel heel emotionele informatie, maar nuttig. ook de laatste spreker, arts, maakte indruk

mevrouw Wortel
bijzonder goed verzorgd en de sprekers bevestigden dat we moeten blijven aandacht vragen voor die afschuwelijke omstandigheden van de bewoners van ashraf en liberty

Baam
goed verzorgd, zeer gastvrij. eerste verhaal was onthullend, we wisten niet dat de UN er zo in zat. verhalen van artsen waren mooi, goed voorbeeld van directe en effectieve hulp. tot de volgende keer in teheran.

de heer Bakker
inspirerend en motiverend. waar is de media tv, krant op jullie bijeenkomsten.

Corinne
geweldige bijeenkomst sprekers die allen een zeer specifiek inzicht hebben door hun ervaring goed gedaan en veel dank

v.d. Sar
wel mooi, ik hoop dat het ziekenhuis allen die in kamp liberty verblijven op kan vangen

de heer Verbeek
ik was weer wat laat maar ik denk dat u weer hele goede sprekers had

de heer van Remundt
uitstekende bijeenkomst. er is veel te doen zelfs bij de UN. proficiat met de organisatie

W.B. Sijtsma
saamhorigheid, hoop doet leven

Mathieu en Panny
zeer boeiend, zeer interessant, zeer inspirerend om de strijd voort te zetten. we gaan ons verder inzetten.

mevrouw Zwaan
althoewel ik niet alles heb kunnen verstaan heb ik wel begrepen dat onze steun nog steeds heel hard nodig is. alle sprekers hebben grote indruk gemaakt op mij. wel jammer dat alles in het engels was, maar dat was in dit geval te begrijpen. dank voor de lekkere broodjes.

Mieke
zeer verhelderend betoog van mr Boumedra. dank voor de info van de beide artsen het geheel was wel wat rommelig door de grote verscheidenheid van wat er te zien/horen was. goed opgevangen door een heel capabele dag-voorzitter. hulde dank voor de gastvrijheid

de heer Kleinlangevelsloo
zeer goede presentatie. ik was geroerd door de oprechte openheid en moed van de sprekers. ik was blij dat ik erbij was

mevrouw Vos
ik ben blij met alle informatie van de mensen die zelf direct zijn en waren betrokken bij de mensen van kamp ashraf en liberty. en dank ook voor de gastvrije ontvangst

mevrouw Turk
heel interessant en verhelderend en prettig georganiseerd

Heystek
boeiend en ontroerend. fijn ook om mijn medestanders weer te ontmoeten.

de heer Bruggeman
goed en smaakvol, letterlijk en figuurlijk. sympathieke mede-bezoekers, daardoor ook goede stemming. de sprekers kon ik niet verstaan, helaas gehoorstoornis. voor herhaling vatbaar, met dank voor de persoonlijke aandacht

mevrouw Wessels
dit was de eerste bijeenkomst die ik meegemaakt heb en ik vond het zeer indrukwekkend. het engels vond ik een beetje moeilijk te volgen, maar de strekking was helemaal duidelijk.

de heer Regont
goed georganiseerd, interessante, goed gemotiveerde sprekers, goede onderwerpen, goede voorzitter. kortom, ik ben onder de indruk

de heer v.d. Kaaden
een goede en mooie bijeenkomst. fijn om mensen te horen die direct betrokken zijn geweest, die uit de eerste hand kunnen vertellen. Hopelijk komen deze verhalen ook in de publiciteit, zodat veel meer mensen dit horen.

Dr. Venstra
Lezingen was echt schokkend. Ondanks veel media-stilte, is de waarheid eindelijk onthuld. Zeer vriendelijk, warm en diep. Alles was goed georganiseerd.

v.d. Sluis
verhelderend, eerlijk en schokkend

mevrouw Liesbeek
heel boeiend, ... doet weer een heldendaad, verleent hulp aan zieken uit een gevangenis wat camp liberty heet. wanneer komt dat in het nieuws. het is wat anders dan zeuren over pedo's en het zwarte pietens probleem

de heer Rijnsman
indrukwekkend, kwalitatief op hoog nivo. een voorrecht om de sprekers te mogen aanhoren. inside informatie uit de eerste hand, enorm bedankt

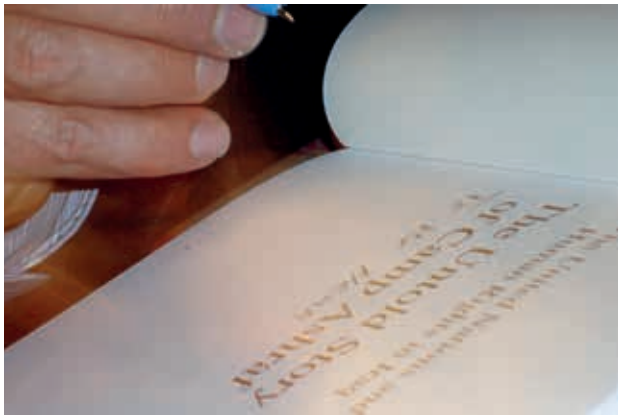
de heer Timmer
een mooie bijeenkomst, waarvan ik hoop dat deze moed geeft om vol te houden. krachtige verhalen die verbondenheid tonen een groet zonder afscheid.

Bauke
indrukwekkend, vooral omdat alle vier sprekers vooral hun persoonlijke gevoelens zo goed tot uitdrukking konden geven. kortom deze bijeenkomst was voor vrienden die door blijven gaan tot we samen in Teheran zijn.

Jos en Annie
Jammer dat het alleen maar in het engels was, daardoor ging er veel van de tekst voor ons verloren. ook het grote aantal fotografen was erg storend. wij komen als het gaat volgende keer toch wel weer.

de heer Timmerman
goede informatie door mensen die hun geweten zijn gevolgd en daarmee geloofwaardige getuigen worden en ons ook kunnen inspireren. veelzijdige gegevens maar ook de eerlijke emoties van wie het in haar eigen hart, zijn eigen lijf heeft gevoeld.

Een schokkend relaas over de systematische en bewuste verdraaiing en verzwijging van feiten door de Missie van de Verenigde Naties in Irak. Feiten over ernstige misstanden tegenover bewoners van Kamp Ashraf. Met dit boek heeft Tahar Boumedra openheid van zaken gegeven waar de wereld niet omheen kan.